

Наиђу тако некада нека тешка времена, изузетне ситуације или услови у којима се човек нађе, да се упита да ли је нормалан ако није полудео. Ако се иоле мислећи човек мало више удуби и почне да анализира нека дешавања у политичком животу Србије у последње време, вероватно ће доћи у такву ситуацију да буде у дилеми шта му се дешава: нормалност или лудило и зашто није нормалан ако већ није полудео.

Србија се изгледа одбранила од превремених избора које је тражила Српска напредна странка, али је дубоко ушла у предизборну кампању „у време кад јој није време“, чак годину дана пре датума редовних избора. Неки шефови политичких партија из владајуће коалиције то и не крију. Разлетели су се по земљи ради страначких интереса напуштајући министарске фотеље или посланичке клупе за које иначе добијају плате од пара пореских обвезника. И ником ништа. Да ли може неко да их дисциплинује: премијер, председница Скупштине или већи коалициони лидер? Не бих рекао, јер је њихов уцењивачки потенцијал велики у условима минималне парламентарне већине од само једног посланика.

Ако се по јутру дан познаје, ова кампања ће донети Србији неке нове проблеме иако и са овима не може да изађе на крај. Удара се чак у саме уставноправне темеље државе. За сада су најизраженија два: индиректно заговарање не само „де факто“ већ и „де јуре“ признање независности „државе Косова“ и други, ништа мање опасан, а у одређеном смислу повезан са првим, регионализација Србије. Оба у „време кад им време није“.

Нормалан, још не полудео грађанин, би очекивао да ће му се у тој кампањи нудити неки други програми. Они који се тичу економског опоравка, смањења незапослености, већег стандарда, искорењивања корупције и организованог криминала, европских интеграција, уређења запуштене и неуређене државе. Не, почело се рушењем и овога што имамо или за што се боримо.

Јавним заговарањем поделе КиМ или накнадно коригованим ставом о разграничењу српског и албанског народа, лидер Социјалистичке партије Србије, без обзира на то да ли је изворни аутор или нечији гласноговорник, отворио је „Пандорину кутију“ поновних подела и промена граница на Балкану. На страну то што је такав предлог у супротности са Уставом републике Србије и што руши Резолуцију 1244 СБ ОУН, његово изношење у јавност у овом моменту озбиљно слаби, иначе мршаву преговарачку позицију Србије у

разговорима Београда и Приштине у Бриселу, мада и шефу српског преговарачког тима ова тема није мрска. Шта би то и кога уосталом господа Дачић али и Стефановић желели да поделе и разграниче?

Трећа, најновија Дачићева варијанта решавања проблема КиМ, изражена у форми поделе КиМ између Србије и Албаније, највише личи на коцкара губитника у партији покера који упорним блефирањем настоји да се „вади“. Откуда сада Албанија у игри када никада у историји није протезала своју власт на територији КиМ? „Ничим изазван“ Дачић промовише утихнулу, макар за сада, идеју стварања „Велике Албаније“, чиме проблем КиМ још више компликује.

Оно што се наследи од предака нити се поклања нити дели, мора се неоштећено и неумањене вредности пренети на потомство. Ако тако не урадите затирете своје трагове. Тако је у породици а морало би бити и у држави. Може вам неко то наслеђе покушати да отме. У цивилизованим друштвима постоје закони да се отето врати. Ако нема силе закона да ли земаљска и божија правда забрањује да се отето поврати правом силе? Никако, али паметни сачекају да се створе повољни услови.

Колико не верујемо у себе и колико смо склони дефетизму, говори и додатни предлог да ту поделу треба да уради нека међународна конференција. Најбољи студент генерације показао се као политички дилетант. Па тзв. међународна заједница, оличена у западној војној алијанси, кумовала је стварању „државе Косова“. На тој „међународној конференцији“ главну реч би водиле исте оне државе које су биле заступљене у Рамбујеу, Бечу или данас у Бриселу. Да ли се њихова позиција, када је у питању независност и целовитост „државе Косова“ нешто променила? Напротив, још се и учврстила. Бојим се да би у том случају апетити Приштине, подржани од њихових „творца“ били и изван постојећих граница КиМ. Ко гарантује да се не би отворило питање статуса три општине југа Србије где живи велики број Албанаца, можда још и северније према Врању. Затим, у комбинацији са уједињењем са Албанијом, које Дачић такође помиње, да ли би остале неповређене границе Македоније, Црне Горе, Грчке и, како неки воле да кажу, „уже Србије“. Отворило би се неминовно и питање целовитости БиХ, па чак и Хрватске. Економска (не)моћ и политичко (не)јединство Србије са једне и њен међународни положај, са друге стране, су такви да на таквој међународној конференцији не би имала шта да тражи. Изгубила би и оно што има, односно зацементирала за сва времена, на своју штету, и „оно што сада не контролише“.

Озбиљан и добронамеран критичар морао би да понуди и своје виђење решавања проблема КиМ. Па, ево. Када се све „сабере и одузме“ испада да би требало трагати за

оптималним решењем којим би се кроз садашње преговоре у Бриселу олакшао живот Србима на КиМ, створили услови за повратак прогнаних и расељених, обезбедила имовина државе Србије у Покрајини, очувао мир и безбедност на КиМ и у региону, а питање статуса одложило за „боља времена“. При том, подела би била најгоре решење за Србе на КиМ, а њоме би се признала и једнострано проглашена независност. Да ли је то цена коју Србија треба да плати за пуноправно чланство у ЕУ?

Заговарање другог коалиционог партнера владајуће већине за регионализацију Србије, такође „у време кад јој време није“ није ништа мање опасно за безбедност земље од овог првог. У време нараслих амбиција неких лидера у Војводини за њену већу „самосталност“, ма шта она значила, запаљива реторика, али богами и активности неких верских лидера у Рашкој области, у дослуху са иностраним фактором, за такође њену „самосталност“, засад у форми аутономије, отворати питање регионализације целе Србије ради опстанка на власти, представља велику и опасну политичку али и безбедносну авантуру. Поред тога, гледано са економског аспекта, у садашњим условима, децентрализација би могла још више да осирوماши неразвијене крајеве Србије. Такву, неповољну рачуницу, према писању штампе, већ је извела општина Ужице.

Директна претња Динкића да „УРС нису спремни да чекају даље од овог лета усвајање сета закона о регионализацији и децентрализацији“ и да „УРС неће гласати ни за шта друго док њихови предлози не дођу на дневни ред Скупштине“, наговештава вруће лето али и још врућу јесен. У једном ранијем тексту у вези са реконструкцијом владе написао сам да се „представа“ одиграва у три чина: први је добио Цветковић, други је само једна велика пауза, а трећи да ли добија Динкић рушењем владе. Да ли сам погрешио или ћемо ипак имати превремене изборе који се нису могли издејствовати уз помоћ „стиропора“. Највећи коалициони партнер, који је одржао у политичком животу оба мања коалициона партнера, ћути. Докле и на чију штету?